

Галля. Ну, так я піду. *(Виходить.)*

(Хома з повагою сідає за стіл. За дверми стукають три рази. Входять два старости з хлібом, кланяють ся низько господареві і кладуть хліб на стіл.)

Старости. Дай Боже вечір добрий, вельможний пане!

Хома. Добри-вечір і вам! *(Дає знак старості. Цей кланяєть ся. Хома шепче йому на ухо а потім каже дальше.)* Добри-вечір, люде добрі! Просимо сідати; будьте гостями! А відкіля це вас Бог несе? чи з-далека, чи з-близька? Може ви охотники які? може рибалки, або може вольні козаки?

Староста *(з-легка покашлює)*. І рибалки, і вольні козаки. Ми люде німецькіі, Ідемо з землі турецької. Раз дома у нашій землі випала пороша. Я й кажу товаришу: «Що нам дивить ся на погоду? ходім лишень шукати звіриноґо сліду!» От і пішли. Ходили, ходили, нічого не знайшли. Аж гульк — на-зустріч нам Іде князь, підніма у гору плечі і говорить нам такі речі: «Ей ви, охотники, ловці-молодці! будьте ласкаві, покажіте дружбу! Трапилась мені кунія — красна дівця; не їм, не пю і не сплю від того часу, а все думаю, як би її достати. Поможіть мені її піймати; тоді чого душа ваша вабажа, усе просіте, усе дам: хоч десять городів, або тридевять кладів, або чого хочете!» Ну, нам того й треба. Пішли ми по слідам по всім городам, по усіх усяодах, і у Німеччину, і у Туреччину; всі царства й государства пройшли, а все кунія не знайшли. От ми і кажемо князю: «Що за диво та звірюка? хіба де красної нема? Ходім другої шукати!» Так де тобі! наш князь і слухати не хоче. «Де вже,» каже, «я не в'їздив, в яких царствах, в яких государствах не бував, а такої кунія, сиріч красної дівця, не видав.» Пішли ми впять по сліду, і як раз у се село вайшли; як його дражнять, не знаємо. Тут впять випала пороша. Ми, ловці-молодці, ну слідить, ну ходить; сьогодні в-ранці встали і таки на слід напали. Певно, що звір наш пішов у двір ваш, а з двору в хату та й сів у.

кімнату: тут і в, вашій хаті кінець, а ви д князю кунію чи оддасте, чи

Хома *(уд)* Відкіля це ви Галю! порай я ловцями-молодцями

(Галля виходить і спустивши с

Хома Бач мене старого а же що ми зроб не цураємся, передержуемо Прийшов і на годі-ж тобі, д чим сих ловці може рушників прясти, не вмі тувком, коли і

(Галля відходить несучи на срібній на хліб, приносить отця, кланяєть ся ручниками а потім другому Хоми.)

Староста. С будив і усяком рано вставала,

(Галля бере

другому, потім

Хома *(до І*

і князя вв'язати